Geestelijk en emotioneel welzijn door het vergoeden van echte schuld

7 december 1962
lezing 109

"Gegroet, lieve vrienden. goddelijke zegeningen en liefde zijn vanavond en op dit pad steeds bij jullie.

Voor wie nog maar pas met ons werk heeft kennis gemaakt, is deze lezing misschien niet gemakkelijk te volgen, vooral wanneer de vorige lezingen niet bekend en begrepen zijn. Zelfs dan zou echt begrijpen niet gemakkelijk zijn omdat deze stof speciaal bestemd is voor de innerlijke gebieden en niveaus, die pas toegankelijk zijn nadat bepaalde blokkades en belemmeringen door dit werk zijn opgeheven. Degenen onder jullie die al langer op dit pad bezig zijn, hebben heel intensief gewerkt en daardoor zijn deze gebieden nu toegankelijk voor hen en kunnen mijn woorden ook dieper gaan dan louter verstandelijk begrip. De nieuwe mensen onder jullie zullen mogelijk ergens in hun ziel een snaar voelen meetrillen en daardoor worden aangespoord tot een dergelijke weg van zelfontwikkeling. Die is niet zo gemakkelijk en pijnloos als misschien lijkt, maar wel de enige die naar vervulling leidt.

Laten we nu verder gaan. In mijn laatste lezing hebben we echte schuld besproken.[1] Een paar jaar geleden had ik het over echte schuld tegenover onechte schuld[2], maar toen was het niet mogelijk dieper op dat onderwerp in te gaan omdat jullie er nog niet aan toe waren. Veel gebieden van jullie innerlijk leven moesten nog verkend en begrepen

[1] Lezing 108 'Wezenlijke schuld door liefdeloosheid; uit de weg gaan van verplichtingen'
[2] Lezing 49 'Obstakels op het pad' (Noot vertaler)

worden voordat het mogelijk was de echte schulden, die altijd achter de onechte liggen, onder ogen te zien en ermee in het reine te komen.

Toch zullen ook degenen die al langer naar mij luisteren niet meteen in staat zijn deze fase van het padwerk binnen te gaan. Vroeg of laat kom je wel op dit punt, als je oprecht doorzet. Wanneer je eenmaal tastend je weg hebt gezocht door de doolhof van je verschillende beelden en misvattingen, zul je in staat zijn je echte schuld onder ogen te zien.

In al de tijd die we samen hebben doorgebracht, zijn we door twee belangrijke fasen heen gegaan, die op zich weer allerlei facetten hebben. In het prille begin heb ik jullie verteld hoe belangrijk het is dat de mens zich zuivert; dat dit de echte betekenis van het leven is en de manier om jezelf te vervullen. Toen kwam de volgende fase waarin we heel opzettelijk vermeden een woord als zuivering zelfs maar te gebruiken, In deze fase ging het ons om het kijken naar het zelf zonder de gedachte aan ‘goed’ of ‘fout’. Daar was een goede reden voor, maar ik geloof niet dat de meeste van jullie de reden echt begrepen hebben. Misschien gaan jullie het nu begrijpen.

Het moeilijkste voor de mens is misschien wel het onder ogen zien van zijn lager zelf. En wel beschouwd is het bestaan van werkelijke schuld verbonden met het lagere zelf. De mens wringt zich in allerlei bochten om het lager zelf niet onder ogen te hoeven zien. Of misschien is hij in staat en bereid om delen ervan onder ogen te zien, maar bepaalde delen wil hij absoluut niet accepteren. Hij is zó bang voor wat daar mogelijk in besloten ligt en wil zó graag beter zijn dan hij op dat moment kan zijn, dat hij liever voor de dag zou komen met veel ergere schulden die onwaar zijn, dan de kleinste echte schuld te accepteren, die behoort tot het gebied van het lager zelf dat hij niet wil accepteren. Dit is een algemeen voorkomend verschijnsel en het erkennen ervan is heel belangrijk. Het wordt nog steeds geweldig onderschat.

De mens is pas in staat zijn lagere zelf in zijn geheel onder ogen te zien, als hij zichzelf heeft leren accepteren en vergeven. Om die reden bleven we nogal lang in wat we zouden kunnen noemen de tweede belangrijke fase op ons gezamenlijke pad. Dit betekent: het herkennen van de neiging om tegen jezelf te moraliseren en dat stop te zetten; het betekent ook: begrijpen dat perfectionisme schaadt. Dit lijkt misschien paradoxaal. Enerzijds nodig ik jullie uit om je lagere zelf en je echte schuld onder ogen te zien en goed te maken, jezelf te zuiveren, terwijl ik anderzijds

benadruk hoe gevaarlijk perfectionisme, zelfveroordeling en gemoraliseer is en hoe gevaarlijk onechte schuldgevoelens zijn.

Waar dit perfectionisme en deze zelfveroordeling bestaan, kun je je lagere zelf niet accepteren. Want in dat perfectionisme dwingen jullie jezelf tot een onechte volmaaktheid die opgelegd en daardoor dus destructief is. Alleen wanneer je de moed en nederigheid hebt te zijn wat je bent, jezelf rustig te accepteren zoals je bent, zul je veerkrachtig genoeg zijn om je lagere zelf te accepteren zoals het werkelijk is, om de echte schulden te accepteren en dan goed te maken. Dit maakt het dan mogelijk je echte waarden te accepteren en ze ook diep in je bewustzijn te laten doordringen. Zolang je te maken hebt met deze niveaus van je persoonlijkheid is dat de reden waarom het zo belangrijk is alle gedachten aan zondigheid, alles wat zelfs maar in de verste verte zou kunnen lijken op een veroordeling van mijn kant, te vermijden om deze neiging in je niet aan te moedigen.

Over het algemeen zijn jullie nu klaar om een stap verder te gaan. De een is nu misschien heel dicht bij de fase waarin hij zijn echte schuld onder ogen kan zien. De ander is misschien nog aan het worstelen om in het reine te komen met zijn onechte schuld, met zijn neiging om zichzelf te veroordelen, met zijn zwakheden en de verlamming van zijn mogelijkheden; met zijn verkeerde indrukken en begrippen, en zelfs met het tegenovergestelde van zelfveroordeling, namelijk zelfrechtvaardiging. In dat geval geef je anderen de schuld, of is het echte zwakheid die anderen de gelegenheid geeft je uit te buiten en te misbruiken. Dit onvermogen je te doen gelden, voor je rechten op te komen, lijkt misschien juist het tegenovergestelde van kwaad. Zelfs wanneer je hebt ingezien dat dit ongezond is, kun je emotioneel nog niet ervaren dat een dergelijke verlamming nauw verbonden is met niet herkende facetten van het lager zelf, met echte schuld. Degenen die nog steeds in deze fase van zelfontdekking zitten en daarom nog niet helemaal klaar zijn om tot de diepere kern door te dringen, zullen gauw zover zijn, als ze maar doorzetten. Maar wanneer je probeert jezelf te dwingen die echte schuld onder ogen te zien voordat je er op een natuurlijke wijze aan toe bent, zul je merken dat je volkomen dichtklapt. Het zou je ook kunnen verpletteren.

De veerkracht om je lagere zelf in al zijn aspecten te accepteren, kan worden aangekweekt, zelfs voordat je persoonlijke padwerk je zover brengt. Zelfonderzoek en het onder ogen zien van ‘kleine slechte dingen’ maken je innerlijk sterk genoeg om allesbehalve vleiende waarheden

onder ogen te zien. In elk geval kan deze kracht worden aangekweekt door de juiste meditatie en manier van denken, en door je reactie goed in de gaten te houden telkens wanneer je dicht bij deze fase komt. Wanneer je ziet hoe overgevoelig je in dit opzicht bent, hoe gauw gekwetst en hoe je geneigd bent jezelf in de watten te leggen door met hele sterke pijnreacties te komen, dan kun je daaruit opmaken hoe ook jij terugschrikt voor het volledig onder ogen zien van je lagere zelf.

Het is een kwestie van tegen jezelf zeggen: “Wil ik mezelf in de watten leggen? Wil ik medelijden hebben met mezelf? Of kan ik gewoon rustig kijken naar mezelf met mijn negatieve neigingen zij aan zij met de constructieve?” Als dit verlangen wordt aangekweekt, dagelijks wordt uitgesproken en oprecht gemeend is, zal je heftige reactie op bepaalde destructieve neigingen, die je tot nu toe alleen vaag voelt, plaatsmaken voor het in alle rust naar jezelf kijken vanuit dit speciale gezichtspunt. Deze houding is het eerste vereiste voor het aankweken van de veerkracht om jezelf in volstrekte waarheid onder ogen te zien. Het vraagt van jou het vermogen je gevoel voor verhoudingen niet te verliezen. Of liever, het besef dat je gewoonlijk juist wel je gevoel voor verhoudingen verliest. Wanneer je bij bepaalde neigingen komt die je nog niet in jezelf kunt accepteren, produceer je als het ware bijna kunstmatig een overdreven reactie van wanhoop, pijn en zelfvernedering, of een gevoel dat het onrechtvaardig is. Je beseft niet meer (hoewel je dat met je verstand misschien wel doet, maar dat vergeet je) dat het heel goed mogelijk is enerzijds een fatsoenlijk en goed mens te zijn, terwijl je in sommige opzichten ook het tegenovergestelde bent. Je schommelt tussen de twee uitersten van goed of slecht in plaats van het goede én het slechte te zien. Juist dit ‘en’ in plaats van ‘of’ moet je in gedachten houden. Als je van daaruit doorgaat gebieden van jezelf onder ogen te zien die je nog nooit onder ogen hebt gezien, zal het helemaal geen verpletterende ervaring zijn. En daar moet het heen als jullie echt gezond en sterk willen worden.

Laten we nu eens bekijken hoe het niet onder ogen zien van het lager zelf en de echte schuld je persoonlijkheid, je leven en degenen om je heen aantast. Wat de traditionele psychiatrie of psychologie tegenwoordig neurose of psychische problemen noemt, is niets anders dan dit niet onder ogen zien en ontlopen van het lager zelf. Met andere woorden, het is dat deel van je wezen, waar je integriteit is beschadigd. Helaas wordt dit aspect niet voldoende herkend maar dat komt nog wel. De psychologie is tot het inzicht gekomen dat mensen met onechte

schuldgevoelens rondlopen, dat ze zich zwak en verlamd voelen en dat hun inherente productieve vermogens zijn aangetast. Maar ze heeft nog niet, of niet volledig, de oorzaak hiervan begrepen. Die komt altijd neer op het niet onder ogen zien van het lager zelf, of het dragen van de lasten van niet vergoede echte schulden.

Dit kan inderdaad niet begrepen worden tenzij deze andere gebieden onderzocht zijn, tenzij ontdekt wordt hoe bepaalde mensen de neiging hebben zich af te keren van hun echte schuld door zich te laten uitbuiten. Als dit op een oppervlakkig niveau wordt gedaan, doet het meer kwaad dan goed omdat het masker van de mens, zijn geïdealiseerde zelf en zijn zelfbedrog uitgeschakeld moeten worden om echte schulden productief en met gevoel voor verhoudingen onder ogen te zien. Daarom moet men voorzichtig te werk gaan, of liever gezegd met gevoel voor het juiste tijdstip om deze diepste oorzaak van menselijk verdriet en zielsziekte te benaderen. Zolang de psychologie van deze wereld andere oorzaken zoekt dan de aangetaste integriteit, zal genezing niet echt plaatsvinden en kunnen alleen af en toe symptomen verzacht worden.

Zoals ik heb gezegd is de eerste noodzakelijke stap een helder begrip van wat je jezelf aandoet door gebieden van het lager zelf niet onder ogen te zien. Als je deze gebieden niet onder ogen ziet, ben je niet in staat af te rekenen met de gevolgen daarvan en zo overlaad je jezelf met een dubbele schuld: l. het eigenlijke egoïsme en gebrek aan liefde die in daden, gedachten of gevoelens naar buiten komen; en 2. het ontwijken, het zelfbedrog en vaak het huichelen dat het tegenovergestelde waar is, en dientengevolge het niet vergoeden van de schade die je oorspronkelijke fout heeft aangericht.

Een dergelijke tweesnijdende schuld brengt onechte schuld voort, een gevoel van zwakte en ondoelmatigheid, gebrek aan zelfrespect met daaruit voortvloeiende gevoelens van onzekerheid en minderwaardigheid en daar weer mee samenhangend het afhankelijk zijn van anderen voor herstel van dit geschade zelfrespect. Deze afhankelijkheid werkt verzwakkend, veroorzaakt onderdanigheid en maakt dat zo iemand wordt uitgebuit. Zoals je weet zijn al deze neigingen niet openlijk. Ze moeten in de tweede belangrijke fase behandeld, onderzocht en begrepen worden. Het kost vaak al heel wat tijd om je alleen maar bewust te worden van de onechte schulden, laat staan van de echte.

De verschillende methoden die je toepast om door anderen te worden

geaccepteerd en waarvan we er in de loop van dit werk vele hebben gevonden, zijn altijd een gevolg van het feit dat je jezelf niet accepteert. Het is ook onmogelijk jezelf te accepteren zolang je de allerergste dingen in jezelf niet hebt ontdekt. Zoals ik al zei, kun je pas dan je hele wezen accepteren, zul je pas dan echt overtuigd zijn van het goede in je en zul je niet langer anderen nodig hebben om jou te geven wat alleen jij aan jezelf kunt geven. Deze wanhopige strijd om door anderen te worden geaccepteerd in plaats van dat jij jezelf accepteert, tast je integriteit nog verder aan. Het maakt datje altijd op de een of andere subtiele manier jezelf en anderen verraadt, je verkoopt als het ware je ziel..

Het spreekt vanzelf dat een dergelijke situatie je nog egocentrischer maakt, nog meer gesloten voor anderen, voor jezelf en voor de universele krachten. Je besef van leven en werkelijkheid wordt er minder door. Je gaat met gesloten ogen en gebonden handen en voeten door het leven. Kortom, het verlamt het beste in je, dat zich pas echt zou kunnen gaan ontplooien wanneer je ophoudt jezelf te ontlopen. Het vormt een beletsel voor het vermogen met anderen in contact te zijn en hen lief te hebben, of het verzwakt dit vermogen. Enerzijds is dit vermogen van nature aanwezig, anderzijds wordt de ontplooiing ervan verlamd doordat je jezelf ontloopt. Daardoor word je innerlijk in twee richtingen getrokken. Dit innerlijk conflict brengt je in verwarring omdat je je niet bewust bent van de echte oorzaak ervan. Het gevolg is onevenwichtigheid: of je geeft anderen voortdurend de gelegenheid om je uit te buiten - en dat is een verkeerde manier om de echte schuld goed te maken - of je wordt defensief en opstandig omdat je een vaag schuldgevoel hebt maar niet precies weet wat het is, niet weet hoe het komt dat je je zo voelt. Dus word je kwaad op jezelf en de wereld vanwege die vage gewetens-wroeging.

Wanneer je welke aspecten dan ook neemt die we in de afgelopen jaren hebben doorgewerkt en wanneer je probeert die te verbinden met wat ik vanavond zeg, zul je een veel dieper begrip van deze psychologische aspecten krijgen. Zelfrespect en innerlijke zekerheid kunnen alleen bestaan wanneer je je niet verschuilt voor je aangetaste integriteit. Wanneer je moedig dat deel van jezelf onder ogen ziet, herstel je de schade die anders niet hersteld kan worden. Om de nodige moed en concentratie te verzamelen moet je volledig begrijpen hoe je leven, hoe het beste in je, wordt aangetast. Dit zal je ertoe aansporen.

Wanneer ik zeg aansporen, wat bedoel ik dan? Je hoort het in een lezing

en op de een of andere manier zit je vaag te wachten tot er iets gebeurt, zonder te beseffen dat je het heft al in handen hebt en dat je alleen maar hoeft te beginnen. Dat doe je door je reacties te bekijken. Je kunt al je krachten, je wil en je concentratie gebruiken en jezelf scherp in de gaten houden om te ontdekken op welke geraffineerde, soms niet eens zo subtiele manier je het onder ogen zien van jezelf op dit gevoelige gebied ontwijkt. Door daar op te letten kun je de blinddoeken afdoen die helemaal niet onbewust zijn. Ze worden op vele manieren duidelijk, elke dag. Je hoeft ze alleen maar aan te wijzen en juist daardoor doe je ze af. Met je aangespoord voelen bedoel ik precies dit willen ontdekken van je onevenredige gekwetstheid. Dat kan door elke suggestie van bepaalde negatieve neigingen, onevenredige angst en rebellie tegen dergelijke gevolgtrekkingen te onderzoeken, of die nu van anderen of uit jezelf komen, of gewoon door bepaalde gebeurtenissen in je dagelijks leven. En ook je onevenredige reactie, dat je nu niet deugt, hetgeen misschien niet met zoveel woorden wordt gedacht, maar wanneer je je emoties onder woorden brengt, komt het daar wel op neer.

Laten we nu de volgende stap in deze richting bekijken. Stel dat je zover bent dat je jezelf op deze gezonde manier accepteert en dat je je echte schuld en bepaalde tot nu toe verborgen aspecten van je lager zelf volledig onder ogen ziet. Wat dan? Alleen maar inzien is niet voldoende, hoewel het natuurlijk de eerste noodzakelijke stap in deze fase is. Om het je mogelijk te maken door deze eerste stap heen te gaan, moet je telkens weer tot je laten doordringen dat je niet gedwongen wordt iets te ondernemen, iets te veranderen wat je niet van ganser harte wilt veranderen. Niet omdat ik het zeg, of omdat er een bepaalde spirituele wet bestaat. Een dergelijke gehoorzaamheid is geen vrije daad en kan dan ook nooit constructieve resultaten opleveren. Maar er zal een moment komen waarop je dingen zult willen goedmaken. Je zult het echt willen, hoewel je misschien toch een bepaalde weerstand zult moeten overwinnen. Begin dus door de muur van ontwijkend gedrag heen te dringen door jezelf te realiseren dat je vrij kunt handelen, dat je alleen zou moeten handelen wanneer dat uit vrije verkiezing is, dat zien en niets ondernemen beter is dan niet zien en niets ondernemen. Het is heel belangrijk voor je om te onthouden dat je niet gestraft wordt wanneer je weet maar niet dienovereenkomstig handelt. Maar voldoende besef zal je uiteindelijk doen verlangen om vroegere schuld daadwerkelijk te vergoeden.

Wat ik nu ga zeggen, is van toepassing op het moment waarop je tot inzicht bent gekomen en in volledige onafhankelijke vrijheid het stadium

hebt bereikt waarin je wilt goedmaken. Wanneer dit stadium door het proces van organische groei en ontwikkeling is bereikt, zal een dergelijke mogelijkheid in feite een welkome uitweg voor je zijn. Zonder die mogelijkheid zou je misschien blijven wanhopen omdat je ten onrechte gelooft dat kwaad niet goedgemaakt kan worden, dat verzoening niet mogelijk is. Vaak is dit een onbewuste reden voor het niet onder ogen zien van de schuld. Je kunt de schade vergoeden wanneer je echt wilt. Maar er bestaat geen kant en klaar recept. Dat kan er niet zijn voor een werkelijkheid die dynamisch is en oneindig veel variaties kent. Vergoeding is betrekkelijk gemakkelijk voor scherpomlijnde daden en voorvallen waarbij onrecht is aangedaan. Het is niet zo gemakkelijk voor de bijna onmerkbare houdingen en emotionele reacties. In het eerste geval kun je het bijvoorbeeld goedmaken door in alle openheid te praten met degene die je onrecht hebt aangedaan. Dit kan op zichzelf het kwaad al wegnemen, omdat de ander zich niet langer onrechtvaardig behandeld, verward en onprettig voelt. In andere gevallen kun je, behalve vertellen wat je op je hart hebt, ook iets ondernemen, wanneer je oprecht zoekt en niet op een oppervlakkige en goedkope manier je plicht wilt hebben gedaan. Beide genoegdoeningen- alleen uitpraten, of uitpraten en daarna iets ondernemen - zullen een bloedend hart, een etterende wond verzachten. Pas op dat je niets onderneemt voordat je daar volledig van overtuigd bent en daarnaar verlangt. Vraag in gebed naar het hoe en open jezelf. Wanneer je je volledig bewust bent van de pijn die je anderen hebt aangedaan, zal je verlangen om die pijn weg te nemen sterk genoeg zijn en dan zul je ook de juiste manier vinden. Maar zolang je de pijn die je hebt veroorzaakt niet onder ogen wilt zien, wil je die ook niet echt goedmaken. En omdat je je niet bewust wilt worden van de door jou veroorzaakte pijn, wil je ook niet je lager zelf in zijn geheel onder ogen zien.

Wanneer de zaken niet zo duidelijk liggen en het een kwestie is van subtiele emoties, van indirecte gevolgen, zoals bijvoorbeeld het feit dat je iets achterhoudt en jezelf terugtrekt, zelfs dan zul je manieren vinden om goed te maken wat je verkeerd hebt gedaan. Je kunt anderen pijn doen door het beste wat je hebt niet te durven geven (uit angst, lafheid, trots of door verraad en misvattingen), waardoor je de nood van anderen niet lenigt en hun gevoel van onwaardigheid versterkt. Deze subtiele gevolgen zijn moeilijker te bepalen en zijn ook niet zo gemakkelijk goed te maken. Maar als je hart oprecht is en als je door al deze stadia waar ik je doorheen heb geleid het punt hebt bereikt waarop je een diep verlangen hebt, dan zal juist dit verlangen je de manier doen vinden wanneer het in gebed en meditatie wordt uitgesproken. Zelfs wanneer je

niet meer in de gelegenheid bent het goed te maken met de persoon die je hebt benadeeld, zul je toch bijdragen tot vergoeding door juist dat vermogen om het beste te geven te ontwikkelen in plaats van het opzettelijk te blijven onderdrukken. Als anderen nu profiteren van dit opnieuw ontdekte vermogen, dan is dat ook vergoeding. Je zult de waarheid hiervan diep voelen. Als je vrijwillig de muur van afzondering opgeeft en zo de rijkdom van je innerlijke wezen naar anderen laat stromen, dan is dat vergoeding.

Samengevat, er zijn voor jullie dus twee stappen nodig om jezelf te bevrijden van de verlammende gevolgen van echte schuld en niet herkende aspecten van het lagere zelf. De eerste is het ontdekken en onder ogen zien van die aspecten, ze rustig en met gevoel voor verhoudingen bekijken zonder jezelf te veroordelen of te rechtvaardigen, terwijl je toch de verantwoordelijkheid neemt voor elk onrecht dat je onopzettelijk hebt aangedaan door iets te doen of iets te laten, hetzij direct of indirect. Het is noodzakelijk door alle onechte schulden heen te dringen, tot je de gebieden onder ogen ziet, die je tot nu toe vóór je hebt gehouden. En de tweede is de vergoeding die vaak wordt onderverdeeld in het uitspreken tegenover een medemens en het niet alleen blijven dragen, en het vinden van een manier om het goed te maken.

Als jullie dit doen - en ik zeg het nog eens, het is niet één simpele daad, maar een voortdurend proces van groei en toenemend bewustzijn - dan zul je uit je groeiende persoonlijkheid en gevoel van integriteit en uit het zelfrespect dat daarvan het onvermijdelijke gevolg is, krachten ontvangen waarvan je nooit geweten hebt dat ze bestaan. Het zal je in staat stellen onafhankelijk te worden van die verschrikkelijke behoefte aan erkenning door anderen die maakt dat je je ziel verkoopt. Dit geeft je het vermogen jezelf vrij en ongeremd te uiten terwijl je direct kunt beschikken over je beste gaven, het vermogen om contact te maken en je te verbinden, om voor je rechten op te komen zonder het knagende gevoel dat je niet echt hebt overgebracht wat je duidelijk wilde maken. Dit geeft je in je dagelijks bestaan een nieuwe energie en vitaliteit waardoor je in staat bent van top tot teen te leven. Het verschaft je ook het weerstandsvermogen, de soepelheid en veerkracht om het leven in al zijn aspecten tegemoet te treden, om uit moeilijkheden het beste te halen en van ganser harte te genieten van wat het leven te bieden heeft. Met andere woorden, in werkelijkheid is dit de uiteindelijke genezing van de ziel. Ik hoef niet te zeggen dat dit niet gemakkelijk te bereiken is. Alle verleidingen om af te dwalen, alle kleine zijwegen in aanmerking

genomen, zal het heel wat tijd vergen jullie allemaal zover te brengen. Maar ik ben hier om jullie te helpen. De leiding is er. Ja, wees verheugd, want dit brengt jullie dichter bij de drempel.

Zijn er nog vragen?"

VRAAG: We hadden een discussie over zegeningen. We hebben uw hulp nodig om te begrijpen wat zegeningen zijn.

"De gemakkelijkste manier om dit in menselijke begrippen uit te leggen zou de keus van het woord verlangen zijn - een sterk, oprecht verlangen. Dit is veel meer dan je op het ogenblik kunt inzien. Stel je voor dat je een heel sterk verlangen koestert, dat absoluut niet belemmerd wordt door egoïstische motieven, door tweeslachtige, verwarde en tegenstrijdige emoties, door onzekerheid of angst of het geringste knagende gevoel van echte of onechte schuld. Het verlangen is een heldere stroom zonder het geringste egoïsme. Een dergelijk verlangen is een zegen. Een dergelijke kristalheldere kracht, onvervalst, niet verward, ongespleten, dat is een zegen. Als een mens in staat zou zijn op die manier een verlangen te koesteren voor iemand anders, dan gaat het jullie voorstellingsvermogen te boven hoe krachtig de invloed is die hij zou hebben op iedereen die maar enigszins openstaat om het te ontvangen. Mensen kunnen alleen in bepaalde mate dergelijke verlangens koesteren en bijgevolg zegeningen geven. De ontvanger kan die zegeningen misschien alleen in delen van zijn wezen aanvaarden, terwijl andere gebieden geblokkeerd zijn. Belemmeringen, misvattingen enz. scheppen een muur. Maar overal waar die muren niet bestaan, zal dit verlangen invloed op hem hebben en zal het innerlijk in hem doorwerken. Wanneer menselijke wezens met heel hun hart dergelijke verlangens koesteren, dan is dat zoals je weet een vorm van gebed. Maar wanneer wezens zich niet langer in de stoffelijke sfeer van de aarde bevinden, zullen de verlangens deze zuivere kracht waarschijnlijk wel hebben. En wanneer ze aanvaard worden, wanneer ze hun bestemming bereiken, kunnen ze voor de verdere verspreiding van liefde worden gebruikt."

VRAAG: Is een verlangen geen eigen wil?

"Dat hoeft niet. "

VRAAG : Hoe zit het dan als je je verlangen wilt opgeven voor de wil van God?

“Wanneer je uit pure liefde en onbaatzuchtigheid iets verlangt, dan is dat de wil van God. De wil van God willen doen, dat moet je verlangen zijn. Het is hier net als bij zoveel andere dingen: het gaat om het hoe, waarom en wat van de motieven. Alleen dat bepaalt de waarde of het gebrek daaraan. Niets is op zichzelf goed of slecht, dat heb ik al zo vaak gezegd. Waarom zou een verlangen op zich slecht zijn? Eerlijkheid tegenover jezelf moet je verlangen zijn. Liefhebben moet je verlangen zijn. Of je zou iets destructiefs kunnen verlangen. De mens struikelt vaak over het woordgebruik. Er is misschien een bepaalde groep mensen die van een woord zegt dat het alleen dat en dat betekent. En wanneer dat woord dan op een andere manier gebruikt wordt, ontstaan er natuurlijk misverstanden. Daar bemoeien we ons niet mee. Denk liever aan de wezenlijke betekenis van de term. Denk aan de constructieve verschijningsvormen van verlangen, dan zul je zien dat het geen eigen wil hoeft te zijn.”

VRAAG: Bedoelt u dat het een zegen is wanneer het verlangen wordt vervuld?

“Nee. Ik zei dat het een zegen is wanneer je een kristalhelder verlangen voor iemand hebt. Of het vervuld wordt of niet is een andere zaak.”

VRAAG: En als er achter het verlangen angst zit dat het niet vervuld zal worden?

“Dan is het geen zegen. Een zegen is een zuiver verlangen. Het is een actieve stroom van energie. Angst duidt op egoïsme. Verlangens zijn energiestromen. Als er sprake is van conflict, wordt het verlangen van een mens tegengewerkt door een tegengesteld gevoel, wat de energiestroom verzwakt. Maar wanneer de energiestroom in één richting gaat, of overwegend in één richting, dan is het verlangen sterk.”

VRAAG: In onze discussie hadden we het op een gegeven moment over de zegen die aan Jakob werd gegeven en niet aan Ezau. Is het mogelijk een zegen over te brengen naar iemand die niet klaar is om die te ontvangen?

“Dat hangt van de kracht af. Er zijn verschillende soorten zegeningen. Af en toe zijn er zegeningen van dermate hoge wezens met zo’n hoge spirituele ontwikkeling, met zo’n geweldige trilling, dat hun zegeningen in staat kunnen zijn door muren - psychologische muren - heen te

dringen. Een dergelijk doordringen kan tot gevolg hebben dat de mens moed krijgt en doet wat nodig is om die muren af te breken. Zegeningen die minder sterk zijn en niet zo'n hevige trilling kennen, zijn misschien niet in staat een fort binnen te dringen, maar zouden wel door uiterst dunne muren heen kunnen. Maar dan gaat het erom wat het individu met deze toevoer van kracht, met het gevolg van de zegeningen doet. Het gebeurt misschien heel vaak dat iemand zegeningen heeft ontvangen, die hij ervaart als een heerlijk gevoel van vrede, van hoop en van vreugde. Maar nadat de toevoer voorbij is, nadat de invloed is uitgewerkt, valt hij weer terug in de oude sleur. Hij gebruikt de zegeningen niet in de goede richting. De wereld is vol met gedachten en verlangens van anderen. Stromingen kruisen elkaar voortdurend, niet alleen tussen jullie onderling, maar ook met wezens die uit andere werelden afkomstig zijn. Wanneer je een dag hebt waarop je in een heerlijke stemming bent, heb je zonder het te weten misschien dergelijke stromen van liefde, dergelijke zegeningen of zuivere verlangens ontvangen. Het is aan jou of je deze toevloed wilt gebruiken of weer terug wilt keren naar de grauwheid, terwijl je wacht tot het leven of zegeningen je zullen dragen. Zegeningen kunnen af en toe worden gegeven. Dit verloopt allemaal volgens bepaalde ritmische wetten in het heelal. Maar uiteindelijk moet de mens zichzelf uit de duisternis optrekken.

Wees gezegend, sta open voor de warmte, de kracht en de liefde die naar jullie toe komen en door jullie heen gaan. Moge jullie deze kracht werkelijk gebruiken om je leven zo gezond te maken als het padwerk van deze lezing aanduidt. Wat dit betekent, valt onmogelijk te visualiseren. Helaas weten de meeste mensen zich geen raad met de echte of schijnbare moeilijkheid van het onder ogen zien van zichzelf. Dat is nu juist de sleutel tot jullie geluk, ongeacht wie je bent, ongeacht hoe moeilijk je leven misschien is.

Hiermee zegen ik jullie opnieuw met liefde. Wees in vrede, wees met God".

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1962.
Oorspronkelijk uitgegeven door the Center of the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel; 'Spiritual and Emotional Health Through Restitution for Real Guilt'.
In 1982 vertaald door Frans Oosterbaan. Vertaling is in 1991 herzien en
bewerkt t.b.v. Padboek II 'Van Overleven naar Leven'.
© Stichting Gemeenschap Het Pad. Uitgave 2009